

ние е, което ще обнови свѣта. — „Ама, казва нѣкой, тѣ искатъ да се обнови старото.“ Старото трѣбва да си замине, нищо повече! Самъ Господъ казва така, това не сж мои думи. Старата земя и старото небе си отиватъ, като вехта дреха. Това учение не е мое ново учение, него Господъ го е вложилъ, то е учение на Бога. Вашето старо небе Господъ го помита, слугитѣ му идатъ — тѣ сж милиони — идатъ съ своитѣ метли, всичко ще пометатъ. Разбирате ли? И всичкитѣ въпроси Господъ ще ги рѣши тѣй, моментално! А сега и богати и сиромаси въ кѣщи водятъ война. Гледамъ, единъ день двѣ малки дѣчица, майка имъ дала двѣ ябълки, братчето казва на сестричето: „Дай ми ябълката си, защото е по-голѣма отъ моята. — Не я давамъ.“ Той отива, взима ябълката и насила. Питамъ сега, братче е, но, като я хваща за косата, разтърсило сестричето си, за да вземе ябълката. И майката казва: „Ето ангелчето ми“. Този герой, който казва: „Азъ написахъ едно стихотворение“, — да, написа той на главата на сестричето си. Не, такива братчета и гении намъ не ни трѣбватъ. Когато сестрата вземе ябълката и я разрѣже наполовина, Господъ разбира такива сестри; а братчето да каже: „Моята ябълка е по-голѣма, чакай да ѝ я дамъ, че нейната е по-малка“, а не да я хване за косата и да каже, че той е по-голѣмъ. Туй, което малкитѣ дѣца вършатъ, отдѣ го виждатъ? — Виждатъ го отъ старитѣ.

И каза Петъръ на младитѣ: „Станете и изнесете Ананий“. Защо? — Искалъ да излѣже Духа Святаго. И Петъръ му казалъ: „Нали туй е твое? “И, слѣдователно, споредъ туй божествено учение, ние трѣбва да вършимъ всичко доброволно. Ние не задължаваме никого. Опитай и вижъ! Туй, което ти извършвашъ, трѣбва да го извършишъ съзнателно, отъ тази велика любовъ! Можешъ ли да го направишъ тѣй, то е прието отъ Бога; не можешъ ли да го направишъ отъ любовъ, то не е прието. И въ туй отношение ние трѣбва да бждемъ умни. Умни-